

**Ethica Amoris, Sive Theologia Sanctorum, Magni
Praesertim Augustini, Et Thomae Aquinatis**

Circa Universam Amoris & Morum Doctrinam, Adversus Novitias Opiniones
Strenuè propugnata, Et In Materiis Principaliter Hodie Controversis
Fundamentaliter discussa

De Sacramentis In Genere Et Specie - Libros Octo Complectens

Henricus, de Sancto Ignatio

Leodii, 1709

Caput 36. Despositiones à Sanctis requisitæ explicantur, earumque
necessitas confirmatur.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-73212](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-73212)

bibit, non dijudicans corpus Domini. "Non enim terribile tantum iudicium habet, qui cum carnis ac spiritus inquinamento ad sancta accedit indignè; sed & qui negligenter & inutiliter edit ac bibit. Quia per memoriam ejus, qui pro nobis est mortuus & resuscitatus, non custodit illud Apostoli: "Confringit nos charitas Christi iudicantes hoc, quod si unus pro omnibus mortuus est, oportet ergo omnes mortuos esse" . . . Nam velut sine conscientia (id est discretionè, & iudicio reflexione) & inutiliter tale ac tantum bonum recipiendo . . . iudicium habet segnitiei. Cùm Dominus nec eos impios esse sinat, qui verbum otiosum proferunt; & vehementius quoque otiositatis iudicium declarat in eo qui talentum acceptum in otio & desidia integrum servaverat. . . Ita debemus etiam attendere quod sit iudicium ejus, qui indignè (quia otiosè, inutiliter, & sine serâ voluntate moriendi peccato, mundo, ac sibi, ut soli Deo vivat) edit & bibit. . . & hac ratione plus aliquantum contristat & infestat Spiritum sanctum, dum sine charitate illa vescitur, que urget, ut asimet se sibiipsum non vivere, sed et qui pro nobis mortuus est.

444 Propter eam idem Basilisus in Moral. reg. 80. c. 22 à communicacoe volentibus exigit, perficere sanctimoniam in timore Dei, & charitate Christi, neque habere maculam aut rugam (quam corrigere non curet); sed esse sanctum & immaculatum. Augustinus quoque hom. 50. inter quinquaginta, de peccatis venialibus loquens dicit, quod quamvis singula non terribili vulnere ferire sentiantur; tamen omnia simul congregata, & neglecta, velut scabies, quod plura sunt, nocent, & nostrum decus ita exterminant, ut ab illius Sponsi speciosi formâ præ filii hominum castissimi amplexibus (quibus animam fidelem dignè ad Eucharistia Sacramentum accedentem complectitur) separant, nisi medicamento quotidiana penitentia desecentur.

445 Enimverò quomodo dignus esset Sponsi celestis familiaritate & amplexibus; qui ad ipsum accedit sine reverentia, pietate & sanctitate? Profectò dignus non est divinâ illâ familiaritate, qui ad Sacramentum tanta pietatis sine pietate accedit; ad Sacramentum tantæ devotionis sine devotione; ad Sacramentum tantæ majestatis sine reverentia; ad Sacramentum tantæ sanctitatis sine cordis puritate & sanctitate; ad Sacramentum commemorativum Passionis & mortis Christi sine voluntate moriendi sibi, peccato & mundo; a deoque mortificandi quicquid in se vitiosum agnoscit, Sponsioque dupliciter; ad Sacramentum denique perfectiorum sine studio perfectionis; & ad Sacramentum infinitæ charitatis sine inflammata charitate, imò cum voluntaria tepiditate.

446 Septimò probatur ex Gregorio Magno l. 2. in 1. Reg. c. 1. ubi sic: Non saturantur ergo nisi famelici, qui à vitis perfecte jejunantes, divina Sacramenta percipiunt in plenitudine virtutis. Es quia sine peccato electi etiam viri esse non possunt; quid restat, nisi ut à peccatis, quibus eos humana fragilitas maculare non desinit, evacuari quotidie conentur? Nam qui quotidie non exhaurit quod deliquit, imò correctionem emendationemque parum curat, etsi minima sunt peccata que congerit, paulatim anima repletur, atque meritò fructum ei auferunt interna saturitatis. Hac repletione nos evacuari Paulus infirmans, ait: "Probet seipsum homo, & sic de pane illo edat" . . . Quid enim est hoc loco probari, nisi evacuata peccatorum (etiam venialium, uti contextus manifestum facit) nequitia, se probatum ad Dominicam mensam, & purum exhibere? De repleta autem (peccatis venialibus, eaque evacuari negligenti) subdit: "Qui enim manducat & bibit indignè, iudicium

tibi manducat & bibit." Qui ergo quotidie delinquimus, quotidie ad penitentia lamenta curramus (ne indignè manducemus & bibamus;) quia ipsa sola virtus est, que evacuat, quod in ventre anime culpa coadunat.

Octavò, ex Chryostomo homil. 7. in epist. ad Hebr. dicente: Multi semel in anno sacrificii huius participes sunt; alii bi; alii septis. Ad hos ergo omnes mea convertitur oratio. . . Quis igitur possimam laudabimus? An quis semel? An qui frequentius? An qui variis Communionem advenit? Neque hos, neque illos, sed eos demum, qui cum pura mentis conscientia, qui mundo corde, ac vitâ integrâ, atque inculpata, Christi corpore reficiuntur. Tales semper accedant; ceteri, qui saltem ad acquirendam vitam integram & inculpata meritoria non allaborant, sed parum aut nihil curant, nec semel accedant. Quid ista? quia iudicium sibi sumunt, & condemnationem, & penam, & supplicium. Quod sane mirum videri non debet: nam quemadmodum alimentum, quod naturâ suâ nutriendi vim obtinet, si in ventriculum naufragentem, atque impurum ingestum fuerit, ipsum gravat, damnum auget, atque adeo invictâ multiplici corruptelâ morbus creat: idem quoque in accidit, qui malè affecto animo tremenda illa perinde ac veneranda Sacramenta manducant. Quapropter homil. 60. ad populum Antiochenum: Accedas (inquit) nemo cum naufraga, nemo remissus; sed excitati, ac incensi, ac ferventes omnes accedant. Nam si fudes stantes, & calcamenta in pedibus habentes, & baculos manibus gestantes, ægum cum festinatione manducabant; te multo magis oportet esse solertem. Quapropter in omnibus oportet te vigilare: nec enim parva pena proponitur indignè, id est tepid.

Nonò, ex Ambrosio, Hieronymo, Theodoro, &c. sincerum sanctitatis, perfectionis, & sanitatis spiritualis studium pariter requirentibus in accedente ad S. Communionem. Siquidem Ambrosius l. 9. in Lucam Apostoli verba ista Hebr. 5. perfectiorum est solidus cibus, divina applicans Eucharistia, esca (inquit) solidior est corpus Christi; esca proinde sanorum & perfectiorum; non autem infirmorum, & imi effectorum non curantium sanitatem & perfectionem, seu sanitatis ac perfectionis studium: Ne infirmum validior cibus opprimat. . . Qui enim infirmus est, ovis manducat. Et rursum: Nemo cibum accipit Christi, nisi fuerit ante sanatus, saltem à languore spirituali, per seipsum atque efficacis sanitatis studium. Similiter Hieronymus explicans illud Zachariæ, frumentum electorum, & vinum germinans virgines, dicit, hunc panem in comedendum, qui in Christo robusti sumus (id est non languidi, qui proficere non curant) bibendumque hoc vinum ab his virginibus, que sunt sancta corpore & spiritu. Et Theodoretus in cap. 5. Cantic. exponens verba ista: comedite propinquus mei. Illi (inquit) propinqui, perfecti sunt (id est se perficere, atque à vitis expurgare studentes) que ejus imaginem inviolatam & incorruptam servant (id est servare sermò amittuntur) quique ipsi unum non seipos & languidè, sed suammore exoptant.

CAPUT XXXVI.

Dispositiones à Sanctis requisitæ explicantur, earumque necessitas confirmatur.

Decima & ultima probatio, quâ priores illustrantur, & corroborantur, est quia ad dignam fructuosamque Communionem, ea saltem probatio requiritur, quâ quis rationabiliter confidere possit, vitam suam verè esse Christianam.

vel etiam religiosam, si sermo sit de Religioso. In ista verò probatione multi, & pro dolor! valde multi decipiuntur, illi utique omnes, qui ad sui status perfectionem acquirendam serid non an nituntur, sed perfectionis studium valde negligunt, prout faciunt tepidi illi & otiosi, de quibus agitur in superiori capite. Porro quòd ea saltem probatio necessaria sit, quà confidere quippiam possit, vitam suam verè esse Christianam, &c. nemo est qui revocare possit dubium; soli enim verè Christiani jus habent sedendi ad mensam Christi, faciendique Pascha cum ipso, juxta illud Math. 26. *Apud te facio Pascha cum discipulis meis.* Quod & Cantic. 5. Sponsus caelestis insinuat, cum ait: *Comedite propinquum mei.* Verè autem Christianus non est, nec verus Christi discipulus, & propinquus, nisi qui dispositiones omnes habet, à SS. Patribus supra requisitas, saltem secundum aliquem gradum; nisi proinde qui peccato, mundo & sibi mortuus est, ut soli vivat Deo; nisi qui Deum ex toto corde diligit, & in isto amore proficere satagit; nisi qui mundare se fludet ab omni inquinamento, etiam veniali, carnis & spiritus; nisi qui perfectus & sanctus est, saltem secundum aliquem gradum. Qui enim Christianum dicit, sanctum dicit, ut ex Apostolo, Basilio, Chrysolommo ostendi to. 1. Prolegomeno 3. c. 1. 2. 3. & 4.

450 Enimverò quòd omnis verus Christianus habere debeat sinceram voluntatem moriendi peccato, mundo & sibi, ut sibi non vivat, sed ei qui pro ipso mortuus est; quòd (inquam) ista sit obligatio omnium Christianorum, ratio est quia hoc in baptisate professi sumus, ut Basilii docet citato lib. 1. de Baptis. c. 3. omniaque Evangelica documenta testantur. Quid enim aliud in Evangelio Christus docet, nisi mori peccato, mundo, & nobis ipsis, ut non vivamus nisi Deo?

451 An Christianos ad moriendum peccato non obligat Apostolus, dum Rom. 6. dicit, quòd in Baptismo mortui sumus peccato, nec vivere possimus amplius in illo? *Qui enim mortui sumus peccato, quomodo adhuc vivemus in illo? An ignoratis, quia quicumque baptizati sumus in Christo, in morte ipsius baptizati sumus? Consepulti enim sumus cum illo per baptismum in mortem: ut quomodo Christus surrexit à mortuis per gloriam Patris, ita & nos in novitate vitae ambulemus... & ultra non serviamus peccato?* An non eisdem Salvator obligat ad moriendum mundo, dum Joan. 15. dicit, *de mundo non estis, sed ego elegi vos de mundo?* Dum etiam mundi dilectionem ipsis prohibet Jacobi 4. & 1. Joan. 2. An non insuper obligat ipsos ad moriendum sibi met ipsis, dum ipsis odium sui praecepit, sicut & sui abnegationem, cum emphasi tanta, ut Luc. 14. dicat: *Siquis... non odit... animam suam, non potest meus esse discipulus.* Et ibidem c. 9. *Dicebat ad omnes: Siquis vult post me venire, abneget semetipsum, & tollat crucem suam quotidie, & sequatur me. Qui enim voluerit animam suam salvam facere, perdet illam?* An denique eos non obligat ad non vivendum, nisi ei qui pro ipsis mortuus est, dum 2. Cor. 5. per Apostolum dicit: *Aestimantes hoc, quoniam si unus pro omnibus mortuus est, ergo omnes mortui sunt* (debito utique, seu obligatione, quasi dicat: oportet ergo omnes mortuos esse, prout explicat Basilii supra) *& pro omnibus mortuus est Christus, ut & qui vivunt, jam non sibi vivant, sed ei qui pro ipsis mortuus est, & resurrexit?* Ubi Chrysolomus: *rationem ponit indubitatam, propter quam debitum hoc opus ostendit, quia scilicet ad hoc pro omnibus mortuus est Christus. Quam rationem paulò exprefsius urget Apostolus 1. Cor. 6. non estis vestri, per consequens vobis ipsis vivere non potestis: empti enim estis pretio magno.* Quemadmodum ergo ler-

vus emptitius vivere debet ei, à quo emptus est, non sibi; ita Christiani vivere debent ei soli, qui eos tanto emit pretio. Se enim servos tanto pretio emptos negant, si jus adhuc praetendant ad vivendum sibi ipsis, & non ei soli, qui tanto ipsos emit pretio.

452 Verus itaque Christianus non est, nisi qui peccato, mundo & sibi mortuus, soli vivit Deo. Verus etiam Christianus non est, nisi qui memoriam ejus, qui pro ipso mortuus est, *adimplet per imitationem obedientiae Dominica usque ad mortem*, prout Basilii addit ibidem; nisi proinde qui primum maximumque mandatum adimplet, Deum super omnia amando, & in isto amore proficere satagendo, & secundum Evangelicas vivendo regulas, ita ut humilis sit, devotus, & mundo corde, liber proinde ab omni inquinamento, quod corrigere nolit. Verus denique Christianus non est, nisi qui sanctus & perfectus est secundum aliquem gradum.

453 Noli ergo turbari, amice Lector, dum legis vel audis, eas à Sanctis dispositiones ad dignam Communionem postulari, quae puritatem, charitatemque sublimem importare primà facie videntur. Neque enim volunt eas ad dignam Communionem absolute necessarias esse in omni sua perfectione, altissimoque suo gradu, quasi defectus altioris vel altissimi gradus absolute deputetur ad culpam. Ne hoc quidem sibi vult D. Dionysius, dum in lib. de Eccles. Hierarch. c. 3. à sacrificii hujus participatione excludit eos, *qui nondum soli Deo unice adherent, quique... nondum omnino irreprehensibiles sunt, atque immaculati, amoreque Dei puro & simplici accensi non sunt & inflammati.* Ad dictam (inquam) participationem non exigit immunitatem ab omni omnino culpa, omnique creaturarum amore, etiam fluxo & volatico (hoc enim supra humanam est fragilitatem, propter quod Alexander VIII. merito damnavit hanc propositionem: *Arcendi sunt à sacra Communionem, quibus non inest amor Dei purissimus, & omnis mixtionis experti*) sed immunitatem ab omni culpa, & inhærente creaturarum amore, à quo quis se non studeat corrigere. Proinde vitam irreprehensibilem atque immaculatam hoc sensu non postulat Dionysius, quòd expert sit omnis peccati venialis; sed sensu quem Augustinus exprimit l. 2. de peccat. merit. c. 7. cum dicit, nonnullos *ideo verè irreprehensibiles dici, quia seipso reprehendunt.* Et de perfect. just. c. 9. *Ingrèdi sine macula non absurdè ille dicitur, non qui jam perfectus est, sed qui ad ipsam perfectionem irreprehensibiliter currit, carens criminibus damnabilibus, atque ipsa peccata venialia non negligens corrigere, & mandare elemosinis, seu aliis poenitentis.* Alias igitur dispositiones Sancti non postulant, nisi quae necessariae sunt ad vitam verè Christianam.

454 Ad vitam namque verè Christianam necessaria est sanctitas, in duobus punctis consistens, ad quae dispositiones ad dignam Communionem à Sanctis postulatae reduci possunt. Primum est amor Dei praedominans, & super omnia. Alterum est conatus perpetuus magis & magis crescendi in amore isto. Amorem Dei super omnia, omnibus ratione utentibus, ad salutem necessarium esse, tomo 2. demonstravimus, solusque impius & haereticus negare potest. Quòd etiam *noster in Deum amor omnibus nostris amoribus praepondere, & in omnibus affectibus regnare & dominari debeat, & omnibus ad aeternam salutem necessariis sit, pulchrè docet, explicatque S. Franciscus Salesius l. 10. de amore Dei c. 6.*

455 Et quamvis amor iste omnibus absolute necessarius non sit in altissimo suo gradu; non sic tamen cadit sub praecipio secundum aliquem gradum, seu mensuram inferiorem, ut solum sit de-

consilio secundum altiore gradum; imò secundum altiore gradum, etiam illum quem habebit in cælo, aliquo modo cadit sub præcepto, uti cum Sanctis Augustino, Bernardo & Thoma probavit. I. l. 10. n. 197. & hic repetere non erit inutile. Audi S. Thomam 2. 2. q. 184. a. 3. *Per se essentialiter perfectio christiane vite consistit in charitate; principaliter quidem secundum dilectionem Dei; secundario autem secundum dilectionem proximi, de quibus dantur præcepta principalia divina legis. . . Non autem dilectio Dei est proximi cadit sub præcepto secundum aliquam mensuram, ita quod id quod est plus sub consilio remaneat, ut patet ex ipsa forma præcepti, quæ perfectionem demonstrat, cum dicitur: DILIGES DOMINUM DEUM EX TOTO CORDE TUO (totum enim est perfectum idem sunt, secundum Philof. in 3. Physic.) & cum dicitur: DILIGES PROXIMUM TUUM SICUT TEIPSUM. Unusquisque enim seipsum maxime diligit. Et hoc ideo est, quia finis præcepti charitas est, ut Apostolus dicit 1. Timoth. 1. In fine autem non adhibetur aliqua mensura, sed solum in his quæ sunt ad finem, ut Philosophus dicit in 1. Polit. sicut Medicus non adhibet mensuram quantum sanet, sed quantum medicina vel dieta utatur ad sanandum. Et ad 2. Perfectio divina dilectionis universaliter cadit sub præcepto, ita quod etiam perfectio patriæ non excluditur ab isto præcepto, ut dicit Augustinus in l. de perfect. just. ante medium, ubi sic: "Cur ergo non præcipitur homini ista perfectio, quamvis eam in hac vita nemo habeat, nec habere possit in effectu (ita ut affectus ipsius secundum totum suum posse semper actu tendat in Deum) sed in affectu dumtaxat seu desiderio & conatu? Non autem efficitur transgressor hujus præcepti aliquis, ex hoc quod non optimo modo implet (prosequitur sanctus Thomas) sed sufficit quod quoquo modo impleat illud. . . Et similiter non est transgressor qui non attingit supremum vel medium perfectionis gradus, dummodo attingat ad infimum. Itaque perfectio charitatis (inquit Augustinus lib. de perfect. just. ante med.) homini in hac vita præcipitur: quia non rectè curritur, si quod currendum est nesciatur. Quomodo autem scietur, si nullis præceptis ostendatur? Nec tamen præceptum istud perfectè in hac vita adimpletur, sed in vita gloriosa, ut docet in lib. de spir. & lit. c. ult. Hoc præceptum justitiæ, quo jubemur diligere Deum ex toto corde, ex tota anima, ex tota mente, in illa vita implebimus, cura videbimus facie ad faciem. Ita etiam S. Bernardus serm. 50. in Cant. Qui & hoc sensu dicit, quod modus diligendi Deum est diligere suo modo.*

456 Nec tamen nobis imputatur ad culpam, quod in hac vita perfectè non impleamus, prosequitur Augustinus ibidem, dummodo non negligamus sic in amore crescere & proficere, ut nunquam à proficiendo & crescendo cessemus. Neque enim si esse nondum potest tanta dilectio Dei in nobis, quantum illi cognitioni plena perfectæque debetur, jam culpa deputandum est. Sed (ut paulò antè dixerat) ideo nobis hoc etiam nunc præceptum est, ut admoneremur quid fide exposcere, quod spem præmittere, & obliviscendo quæ retrò sunt, in qua anteriora nos extendere debeamus. Ac per hoc, quantum nobis videtur, in ea que perficienda est justitia multum ille profecit, qui quam longè sit à perfectione justitiæ, proficiendo cognovit.

457 Tamen ergo Christianis ad culpam non imputatur, quod ad charitatis plenitudinem perfectionemque in hac vita non perveniant; duo tamen ipsis necessaria sunt, non solum ut digni sint Communione, sed & ut digni sint Christiani nomine. Primum est Dei amor eò utque inflammatus & accensus, ut, sicut S. Franciscus Salesius

ait lib. 10. de amore Dei c. 8. *non solum Deum plusquam vitam nostram diligamus, sed & ipsum generaliter, absolute & absque exceptione aliqua diligamus plusquam omne quod diligimus, vel diligere possumus. Dei quippe amorem omnes amores nostros vincere, & omnibus nostris affectibus regnantis in morem dominari necesse est (ait c. 6.) estque amor iste cunctis necessarius ad salutem. Et, ut addit c. 10. veri homines esse non possumus, nisi inclinationem haberemus diligendi Deum plusquam nosmetipsos; nec veri Christiani, nisi inclinationem istam ad proximum redigeremus. Quod si dignus non sit Christiani nomine, in ejus corde divinus amor sic non dominatur; consequenter dignus non est divini convivii, seu Sacramenti amoris participatione. Ad quod Sancti propterea docent accedendum non esse sine amore incenso, & inflammata charitate (sensu dicto) cum tam excellentem in eo erga nos amorem Deus ostendat.*

Secundum necessarium ad hoc ut homo dignus sit Christiani nomine, ac per consequens ut dignus sit sacra Communione, est diligens studium sincerusque conatus indefinenter procurandi istius divini amoris incrementum & profectum. Manifestè sequitur ex dictis num. 454. & 455. dum enim Augustinus & Thomas, verbis ibi relatis, ajunt Dei ex toto corde, ex tota anima, ex tota mente dilectionem nobis in hac vita præcipi in tota sua perfectione, altissimoque gradu, id eo sensu sic præcipi non voluit, quasi id quod effectum in hac vita perfectè implere debeamus (nec enim possumus;) sed sic ut ad id jugiter tendere debeamus, iteròque conari semper in Dei dilectione crescere & proficere, & nunquam à profectu cessare. Quo certè sensu nihil extraordinarium Sancti exigunt, sed id solum, quod cum Sanctis omnibus (spirituales omnes Magistri, sicut & Theologi passim omnes post Apostolum tradunt, quod utique perfectionis studium nunquam intermittere liceat, nullusque Christianus, quamvis multum profecerit, dicere possit, sufficit mihi; sed (ut Apostolus docet) Christiani quæ retrò sunt obliviscentes, ad ea quæ sunt priora extendere debeant semetipsos, ad desinatam persequentes, ad usarium supernæ vocationis Dei. Philipp. 3. Nam, ut Augustinus ait apud Prosperum sent. 134. qui dixerit sufficit, remansit, & hæsit in via ante finem, qui non perseverabit usque in finem. Et isto sensu, tota vita Christiani boni, desiderium est, ait rursus Augustinus tr. 4. in epist. Joan. quatenus scilicet tota vitæ suæ Christianus bonus desiderare, esurire & sitire debet majorem & majorem justitiæ perfectionemque, sive majus majusque divinæ dilectionis incrementum. Non enim ad futuritatem justitiæ, cum hinc exierit, quisquam perveniet (inquit lib. de perfect. just. c. 8.) nisi ad eam, cum hic est, esuriendo & sitiendo cucurrerit. Confer celeberrimam sententiam sancti viri Joannis de Avila n. 487. subjiciendam.

Ista sunt irrefragabilia principia, super quibus immobiliter fundatur necessitas dispositionum internarum, quas ad dignam Communionem Sancti requirunt, dum ad id postulant quod sint charitate accensi & inflammati, id est accensi desiderio in charitate jugiter crescendi & proficiendi, diligenter studendo & conando orationibus, mortificationibus & aliis operibus bonis cum augere, & in ea proficere secundum vires uniuscujusque, mensuramque donationis Christi, ad modum viatorum, ad patriam indefinenter pro viribus proficiendum. Quisquis enim taliter est charitate accensus & inflammatus, verè certo sensu sanctus est, & perfectus, sine macula, irreprehensibilis, mortuus peccato, mundo, & sibi, soli vivens Deo, verè in ipso est amor Dei simplex ac purus, licet nondum purissimus. Verè (inquam) dispositio.

friones illas & prerogativas obtinet, si non in gradu heroico & eminenti, saltem in gradu ad dignam Communionem, & ad evadendam primi maxime mandati transgressionem sufficienti; utpote ejus transgressionem evadit, qui quocumque modo perfectionem divine dilectionis attingit (inquit Angelicus Doctor 2. 2. q. 184. a. 3. ad 1.) modo in ea ipsa dilectione jugiter conetur proficere. Quilibet enim tendere tenetur ad perfectionem charitatis, prout idem S. Doctor tradit ibidem q. 186. a. 2. ad 2. faciendi utique quidquid boni potest, secundum quod requirit conditio sui status. Isto namque modo implere tenetur id quod omnibus dicitur Eccli. 9. *Quodcumque facere potest manus tua, instanter operare*, prout idem sanctus Doctor addit ibidem.

460 Quod autem verè dispositiones illas & prerogativas habeat, quisquis modo dicto charitate accensus est, & inflammatus, sic ostenditur. Est enim primò sanctus: utpote verus Christianus. Si quidem omnes veros Christianos sanctos vocat Apostolus Rom. 1. v. 7. 1. Cor. 1. v. 2. Ephes. 1. v. 1. Philipp. 1. v. 1. &c. Enimverò si Christiani omnes, & fideles baptizati in illo Christum induerunt, & dicunt se sanctos non esse, Capiti faciunt injuriam, cujus membra facti sunt, & sancta esse debent, secundum illud, "sancti estote, quia ego sanctus sum." Verba sunt Augustini in Plal. 85.

461 Secundò est perfectus, saltem sincero sanctitatis ac perfectionis studio. Quo saltem sensu Christianos omnes esse debere perfectos Salvator docet Matth. 5. *Estote perfecti, sicut & Pater vester caelestis perfectus est*. Verum perfectio ista absque imperfectione non est in hac vita, atque, ut Augustinus dicit in l. 3. ad Bonifac. c. 7. homo iustus in hac vita sic perfectus nominatur, ut ad ejus perfectionem perveniat etiam ipsius imperfectionis & in veritate cognitio, & in humilitate confessio. Ideoque Apostolus & imperfectum & perfectum se dicit. Imperfectum scilicet, cogitando quantum illi ad iustitiam desit, cujus plenitudinem adhuc ejus & sinit. Perfectum autem, quod & suam imperfectionem confiteri non erubescit, & us perveniat, bene procedit. Sicut possumus dicere perfectum esse viatorem, cujus bene promovetur accessio, quavis non perferatur accessio, nisi fuerit facta perverto.

462 Tertio est irreprehensibilis & sine macula, sensu quem ex Augustino expolimus supra n. 453.

463 Quarto est mortuus peccato, mundo, sibi, solumque vivens Deo. Aliàs verus non esset Christianus, ob ea quæ dixi n. 450. & 451. Quodque talis esse debeat, qui Christum sumit, ratio est, quia Christum sumendo facere debet commemorationem sacrificii crucis ipsius; isti proinde sacrificio jungere debet sui ipsius sacrificium, ut in una eademque oblatione totum corpus uniat, dum unà eum Capite membra sacrificantur. Seipsum verò Deo sacrificando, homo sibi, peccato & mundo moritur. Quia, ut Augustinus dicit lib. 10. de Civit. c. 6. cum anima se refert ad Deum, ut igne amoris ejus accendat, formam concupiscentie secularis amittat, eique tanquam incommutabili forma subdita reformetur, fit sacrificium. Et ipse homo, Dei nomini consecratus, & Deo devotus, in quantum mundo moritur, ut Deo vivat, sacrificium est.

464 Quintò denique in ipso est amor Dei purus & simplex. ut D. Dionysius requirit, in quantum scilicet Dei amor in corde ipsius reliquis non miscetur affectibus, quibus veluti victis & inferioribus dominatur; sicut oleum aliis non miscetur liquoribus, quibus supernatur. Tamen interim homo, non obstantibus omnibus illis prerogativis, nondum ex toto liber fit ab imperfectionibus suis, languoribus, & peccatis, quæ dum curate emen-

Tom. III.

dareque studet poenitentia salutaris remedio, pro iisque quotidie in corde suo gemendo, depræcando, & securim ad radicem arboris (ne ultra pululet) non ad solos ramos apponendo; peccata illa & imperfectiones non obitant, ne phraisi divinae Scripturae & SS. Doctorum dicatur sanctus, perfectus, irreprehensibilis, sine macula, &c. Nam, ut S. Bernardus post Augustinum ait epist. 253. *indefessum proficiendi studium, & jugis conatus ad perfectionem, perfectio reputatur*.

Confer hæc dicta cum dictis Sanctorum cap. 38. proferendis: quia per ea validè confirmantur.

CAPUT XXXVII.

Regula secundum quas determinandum est Con-fessarius, quid expedit penitentibus circa frequentem, vel minus frequentem S. Eucharistiæ perceptionem.

Regula I. Per se loquendo semper in Ecclesia approbatus & commendatus suis frequens quotidianusque usus S. Eucharistiæ. Quem proinde secundum se reprobare temerarium foret. Patet ex Decreto Innocentii XI. de 12. Februarii 1679. seu potius S. Congregationis Cardinalium Concilii Tridentini Interpretum per Innocentium XI. approbato, circa Communionem quotidianam, in quo dicitur, quod frequens quotidianusque sacrosanctæ Eucharistiæ usus à SS. Patribus fuerit semper in Ecclesia probatus. Magna verò temeritas foret reprobare quod Ecclesia testatur in Ecclesia semper probatum fuisse. Neque circa hoc ulla est, vel umquam fuit inter Catholicos controversia, sed circa qualitatem & quantitatem præparationis dumtaxat. Sunt autem valde diversæ quæstiones istæ: An Communio quotidiana sit secundum se laudabilis & commendabilis? Et qualis & quanta ad quotidianam Communionem præparatio requiratur?

Regula II. Qualis & quanta ad frequentiore S. Eucharistiæ usum præparatio necessaria sit, non potest pro omnibus unà generali regulâ statui. Quia, ut in eodem Decreto dicitur, multiplices sunt conscientiarum recessus, variæ ob negotia spiritibus alienationes; multa e contra gratia & Dei donâ parvulis concessa. Quæ eam humanis oculis scrutari non possumus, nihil certè generaliter de cujusque dignitate atque integritate, & consequenter de frequentiori & quotidiano vitalis panis usu potest generaliter constitui. Ibidem.

Regula III. Frequens ad sacram alimentam percipiendam accessus, Confessariorum, secreta cordis explorantium, judicio est relinquendus: qui non ex solo statu gratia, vel (non conscientia peccati mortalis) sed ex conscientiarum puritate, & frequentia fructu, & ad pietatem processu laicis negotiantibus, & conjugatis, quod prospicere eorum saluti profuturum, id illis præserbere debeant. In conjugatis autem hoc amplius animadvertent, cum B. Apostolus nolit eos invicem fraudare, nisi forte ex consensu ad tempus, ut vacent orationi, eos serio admovent, tanto magis ob sacratissimæ Eucharistiæ reverentiam continentia vacandum, puriorque mente ad celestium epularum Communionem esse conveniendum. Ibidem.

Regula IV. In hoc Pastorum diligentia, Confessariorumque prudentia potissimum invigilabit, non ut à frequenti & quotidiana sacrae Communionis sumptione, unica præcepti formula, nullâ habitâ ratione magna virtutis, ferventisque devotionis & charitatis, quæ aliqui poenitentes excellent, aliqui deterreantur, aut sumendi dies generaliter continuantur, sed magis quid singulis permittendum...